

Sygn. akt **II AKa 140/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Sędziowie:	SA Piotr Brodniak SA Andrzej Wiśniewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Regionalnej Andrzeja Paździórko

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016 r. sprawy

W. B.

oskarżonej z art. 148 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 1 czerwca 2016 r., sygn. akt II K 95/15

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżoną w całości od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Andrzej Wiśniewski Bogumiła Metecka-Draus Piotr Brodniak

Sygn. akt II AKa 140/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Koszalinie, wyrokiem z dnia 1 czerwca 2016 roku (sygn. akt II K 95/15), oskarżoną W. B. uznał za winną dokonania zabójstwa J. Ś., przyjmując działanie z zamiarem ewentualnym i na podstawie art. 148 § 1 k.k. skazał ją na karę 10 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten został zaskarżony apelacjami ze strony obrońcy oskarżonej oraz prokuratora.

Obrońca oskarżonej zarzucił obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k i art.410 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżona działała z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia J. Ś. podczas, gdy z wyjaśnień oskarżonej wynikało, że nie miała zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego, zaś do jego śmierci doszło na skutek wypadku – pokrzywdzony nadział się na trzymany przez nią nóż.

W związku z tym autor apelacji wniósł o uniewinnienie, ewentualnie o zakwalifikowania zachowania oskarżonej z przepisu art. 156 § 3 k.k. i wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Oskarżyciel publiczny zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary w sensie łagodności i wniósł o wymierzenie oskarżonej kary 25 lat pozbawienia wolności.

Uzasadnienie wyroku sporządzone zostało odnośnie apelacji obrońcy, albowiem prokurator wniosku o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem nie złożył.

Sąd Apelacyjny, zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest bezzasadna.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd pierwszej instancji zgromadził pełny materiał dowodowy, a następnie zebrane dowody ocenił zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k. Zasadnie też uznał za wiarygodne depozycje świadka N. W. złożone w toku postępowania przygotowawczego trafnie wskazując, iż jako złożone tuż po zdarzeniu przedstawiały prawdziwe relacje przekazane jej przez oskarżoną odnośnie okoliczności, w jakich doszło do inkryminowanego zdarzenia. Nadto, korespondowały w części z wyjaśnieniami oskarżonej oraz z zeznaniami S. J. i R. B. w zakresie stosunków, jakie panowały w związku oskarżonej ze zmarłym J. Ś..

Bez błędnie też ocenił Sąd orzekający wyjaśnienia oskarżonej odrzucając prezentowaną przez nią wersję o przypadkowym nadzianiu się pokrzywdzonego na trzymany przez nią nóż. Biegli medycy stanowczo wykluczyli taką sytuację. Z pisemnej oraz ustnej opinii wynikało, iż pokrzywdzonemu został zadany cios przez osobę trzymającą nóż w nachwycie tj. ostrzem skierowanym ku dołowi, typowy dla ofensywnego ugodzenia nożem. Wskazali też na ranę przedramienia, jako typowo obronną. Nie sposób zatem, w świetle opinii specjalistów z zakładu medycyny sądowej uznać, jak chce tego skarżący, iż pokrzywdzony dwukrotnie nadział się na nóż przypadkowo. Przeciwnie, analiza wywodów oraz wniosków opinii biegłych prowadzi do jedynej, logicznej konkluzji, iż oskarżona była osobą atakującą i celowo zadała najpierw cios w przedramię, a następnie w klatkę piersiową pokrzywdzonego. Zaś przedstawiona przez nią wersja została słusznie przez Sąd Okręgowy potraktowana, jako przyjęta linia obrony.

Nie podzielił Sąd odwoławczy zarzutu apelacji – nieprawidłowej oceny zachowania oskarżonej poprzez przypisanie jej przestępstwa zabójstwa zamiast zakwalifikowania jej czynu z art. 156 § 3 k.k.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności okoliczności dotyczące przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie oraz zachowania się oskarżonej przed i bezpośrednio po jego popełnieniu, prowadzi do wniosku, iż słusznie Sąd meriti uznał, że W. B. dopuściła się zbrodni zabójstwa.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonej kary 10 lat pozbawienia wolności to stwierdzić należy, iż orzeczona wobec oskarżonej kara w żadnej mierze nie może być uznana za karę nadmiernie surową. Wymierzając oskarżonej karę, Sąd orzekający uwzględnił wszystkie istotne w tej materii okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść W. B.. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, tak orzeczona kara, stanowi realną i wystarczającą dolegliwość, w sposób właściwy uwzględnia stopień jej winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Jednocześnie kara ta winna spowodować do oskarżonej zmianę postępowania w kierunku przestrzegania porządku prawnego. Ponadto w należyty sposób respektuje ona potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w tym ugruntowania przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmoże również poczucie odpowiedzialności, poszanowania prawa i pozwoli na wyrobienie właściwych postaw.

Dlatego, zaskarżony wyrok, jako sprawiedliwy, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy.

Oskarżona nie posiada żadnego majątku, ma orzeczoną długoterminową karę pozbawienia wolności, więc uzasadnionym było zwolnienie jej od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym (art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych). Z uwagi na to, że obrońca pełnił swe czynności z urzędu i nie otrzymał za to wynagrodzenia, przyznano mu za tę czynność wykonaną w postępowaniu odwoławczym stosowne wynagrodzenie.

Piotr Brodniak Bogumiła Metecka-Draus Andrzej Wiśniewski